

met til et andet Resultat end i Fjor, saa vil jeg stemme anderledes end jeg stemte i Fjor. Jeg skal tillade mig at minde om, at i Fjor bleve mine Udtalelser betegnede som sentimentale. Jeg syntes den Gang, at det var en streng Dom, men da Sandheden for mig er det Vigtigste, saa vil jeg dog sige, at der var nogen Sandhed deri, om ikke den fulde Sandhed, idet jeg nemlig i Fjor mere lod mig lede af en vis Jølelse af, at denne Lov ikke vilde blive til Held for Samfundet, medens jeg i Aar mener at have klarere og bedre Grunde, fordi jeg har sat mig bedre ind i Sagen. Jeg tænker mig, at der paa samme Maade i Fjor var Mange, der ikke var saaledes inde i Sagen, men som nu er kommet bedre ind deri, blandt Andet efter Forhandlingen i det andet Thing, og derfor ville føle sig opfordrede til at indtage en anden Stilling end i Fjor. Selvfølgelig er det en Sag, hvor Enhver maa følge sin egen Overbevisning. Jeg kan sige, at saaledes staar det ogsaa for mig. Naar den ærede Minister til Slutning talte om, at der ikke kunde tænkes paa at indføre Straffe over usædelige Mænd og Kvinder, saa skal jeg tillade mig at udtale, at jeg, efter at jeg har læst den ærede Ministers Udtalelse om denne Sag under Forhandlingen i Folkethinget, ser, at jeg er fuldstændig enig med ham. Det kan ikke være det moderne, det nuværende Statssamfunds Opgave umiddelbart, direkte at straffe Usædeligheden. Jeg er enig med ham i, at det vilde være et Indgreb i Borgernes Frihed, og at altsaa Ideen om den kristelige Stat ikke saaledes kan umiddelbart realiseres. Det har aldrig været min Tanke, at forlange, at det skulde være Tilfældet, men en anden Sag er det, naar der bliver Tale om, hvorvidt Lovgivningen dog ikke skulde affattes saaledes, at man ikke udsætter sig for ved Lovgivningen at give Anledning til Usædelighed. Det er saaledes, Sagen har staaet for mig. Jeg veed selvfølgelig fuldstændig vel, at den ærede Minister ser ganske anderledes paa Sagen, og at han kun har fremlagt dette Lovforslag, fordi han vilde gjøre Noget for de stakkels uægte Børn og deres Mødre, men for mig stiller det sig saaledes, at dette Lovforslag saare let vil medføre Konsekvenser, der ere til Skade for den offentlige Sædelighed, og derfor er det, at jeg ikke kan stemme for Loven, saaledes som den foreligger.

Orenbøll: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Orenbøll: Det er blot en kort Bemærkning til det ærede Medlem, som nu satte sig. Det ærede Medlem yttrede, at jeg havde betegnet hans Udtalelser som løse eller svævende. Jeg tror vel bestemt, at jeg har brugt dette Udtryk, men det ærede Medlem maa erindre, i hvilken Forbindelse jeg brugte det. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg meget godt kunde anerkjende det ærede Medlems Betragtninger, men jeg sagde, at de vare altfor løse og svævende til at diskuteres under Behandlingen af et Lovforslag, hvor der kun handles om Fastsættelse af Underholdsbidrag til de uægte Børn. Søvrigt glædede det mig, at det ærede Medlem nu erkjender, at det Hele Lovforslaget gaar ud paa, er at staffe Barnemoderen en Garanti for Underholdsbidragets Erlæggelse, men slet ikke at begunstige Moderen til de uægte Børn og stille den bedre end ægte Børns Mødre og dernæst gaar ud paa gjennem denne Garanti at gavne Børnene selv. Deraf, at jeg har sagt — og det sagde jeg vistnok ogsaa — at den Ting at udlægge et Fattiglem som Barnefader ikke vilde være til stor Glæde, fordi den Paagjældende ikke vilde faae noget Videre, tog det ærede Medlem Anledning til at rette et Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister desangaaende. Jeg skal ikke foregribe Ministerens Svar, men jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at Grunden til, at jeg siger det, er den, at efter den gjældende Lovgivning skal Øvrigheden jo fassætte det Bidrag, som det uægte Barns Fader skal yde, hvilket i Reglen ikke maa være Mindre end Halvdelen af, hvad Barnets Underholdning koster, men iøvrigt skal fassættes efter den Paagjældendes Gode til at betale. En velhavende Mand bliver jo sat i meget høiere Bidrag end en fattig Mand, og jeg mener, at, naar et Fattiglem bliver udlagt som Barnefader, kan der ikke ventes nogen Kjendelse om et høit Bidrag af ham.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal først gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det sidste Punkt, som jeg iøvrigt anser for at være ganske ubetydeligt, og som efter min Mening ikke kan have nogen videre Vægt paa Afgjørelsen af selve Sagen. Jeg er af den Mening ligesom den sidste ærede Taler, at Fattiglemmet vil blive sat i Bidrag, men at det selvfølgelig ikke kan komme til at overstige Halvdelen af, hvad der kræves til Barnets nødtørftige Underhold. Men for mig er Hovedsagen den, at mod saalt Udlægning af Barnefader, er der intet andet Middel end Straf, og man kan ikke, naar der er Straf derfor, gaa ud fra